

ANNE GESTHUYSENOVÁ

Georgette
píše otci

host

ANNE GESTHUYSENOVÁ

Georgette píše otci

ANNE GESTHUYSENOVÁ

*Georgette
píše otcí*

BRNO 2016

Originally published in the German language
as “Sei mir ein Vater” by Anne Gesthuysen
Copyright © Verlag Kiepenheuer
& Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany, 2015
Cover photo © optimarc / Shutterstock.com
Translation © Petra Kultová, 2016
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-896-4 (formát PDF)
ISBN 978-80-7491-897-1 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-898-8 (Formát MobiPocket)

Prolog

XANTEN, ŘÍJEN 1986

Kolem ní ubíhaly pole a louky, občas se objevil mlžný opar a tu a tam osamocená hlavatá vrba s větvemi vztyčenými proti nebi, jako by se bránila. Jinak žádný výrazný bod, nic, o co by se mohla zachytit pohledem. Jen rovná, do široka se táhnoucí krajina. Už dlouhou chvíli, která se jí zdála nekonečná, projížděl rachotící vlak tím fádním zeleným krajem, ale nakonec přece jen se skřípěním zabrzdil. Byla u cíle. Průvodčí zavolal: „Nádraží Xanten.“ Nemají tu ani hlavní nádraží, pomyslela si, tak malé to tu je. To už i Le Marais – výstavní pařížská čtvrť, v níž bydlela – musí být určitě větší než tato nepatrná tečka na mapě. Osud si s ní krutě zažertoval, když musela skončit právě na takové samotě. Rok před maturitou se nechala vyhodit ze školy a do krve se kvůli tomu pohádala s mámou. Sebrala pak všechny svoje úspory a bez většího plánování utekla do Karibiku, kde měl údajně být její otec. A skutečně ho tam i našla. Přivítání bylo všelijaké, jen ne radostné. Otec krátce po jejím příjezdu odjel, podle svých slov na „služební cestu“, a nechal ji samotnou. Po třech dnech se seznámila s Patrickem, čtvrtý den se do něj zamilovala a pátý

den byla přesvědčená, že s ním chce strávit zbytek života. Jenže v tu chvíli jí udělala čáru přes rozpočet matka. Jakmile ji vypátrala, objevila se před Patrickovými dveřmi a vynutila si na Lilií slib, že pakliže zůstane v Karibiku do konce léta, pojedje potom na rok studovat do zahraničí. Lilie s kompromisem souhlasila a hned si naplánovala cestu do Spojených států, nejlépe do Miami, protože to bylo podstatně blíž Karibiku než Evropa. A tak se zapsala do výměnného programu. Jenže na to, aby získala všemi tolik žádaný cíl jako Miami, si podala žádost pozdě. Když to zjistila, nepomohly jí ani slzy. Musela vzít, co zbylo: Veen poblíž Xantenu. Znělo to stejně atraktivně jako písemka z fyziky.

Rodina, která ji v Německu měla hostit, se nejspíš také rozhodla příliš pozdě, že se zapojí do výměnného programu. Přáli si nějakou Američanku ze Spojených států, a dostali jen Francouzku. Lilie si povzdechla a pomyslela si: Už za chvíli se potkají ti, co na sebe zbyli. Připadala si jako při hodině tělocviku, když už byl každý přidělený nějakému týmu, a na lavičce zůstala jen skupinka nešťastníků, které nikdo nechtěl.

Německo bylo to nejhorší, co ji mohlo potkat. Nacisti, zima a chlupaté nohy bylo všechno, co se jí při tom slově vybavilo. A taky nemelodický jazyk, který jí zněl, jako když její labrador Bull okusuje kost.

Tady v té rovinaté zemi měla Lilie začít chodit do školy spolu s Hannou, dcerou její hostitelské rodiny. O místě, kde bude trávit následující rok, neměla nejmenší představu. Ten zapadákov se jmenoval Veen, a to bylo vše, co o něm mohla říct. Věděla, jak se to píše, ale o správné výslovnosti neměla ani ponětí. Fín, či Uén, nebo jen F'in? Přesně tak jí to připadalo, *finito*, konec. Konec všeho. Nenašla ho ani na mapě.

Nedaleko Duisburgu, napsala rodina do přihlášky. Jako kdyby o Duisburgu někdo někdy slyšel.

V Duisburgu musela Lilie ještě jednou přestoupit. A teď tedy stála uprostřed dolnorýnského města Xanten, které spíš připomínalo seskupení trochu většího počtu domů.

„Všichni ven,“ rozkřikl se průvodčí. Lilie se svými dvěma velkými kufry se ztěžka vysoukala z kupé. Z vlaku vystoupila jako poslední, mezitím se nástupiště téměř vyprázdnilo. Jen na opačném konci peronu stáli tři lidé. To musejí být oni, Terhövenovi, pomyslela si. Tři postavy se daly do pohybu a rázným krokem mířily k ní. Byla krátkozraká, a proto neviděla žádné jasné obrysy, jen jakousi skvrnu s rozmazanými okraji, která se k ní houpavě přibližovala. Nad hlavami drželi ceduli, na níž bylo hůlkovými, nestejně velkými písmeny napsáno LILIE AGUTTOVÁ. Byl to kus kartonu připevněný lepicí páskou na násadu koštyče. Ceduli, na níž Lilie překvapeně hleděla, nesl vysoký muž uprostřed. Pohledem pomalu klouzala po násadě dolů, když vtom na ni někdo promluvil. „*Est-ce que tu es Lilie?*“ zeptala se jí zbytečně hlasitě nějaká holka. Lilii v tu chvíli napadlo, že to popře, ale pak přikývla. Kdo by asi tak měla být, když tu nikdo jiný nebyl? Dál však myšlenku rozvíjet nestihla, protože jí ta holka, musela to být Hanna, dala tři pusy na tvář, vpravo, vlevo, vpravo, a přitom ji pevně držela za ramena. Lilie couvla. Pusy byly opravdové. To přece dělají jen staré tety na vesnici. Bylo jí to nepříjemné, ale ze zdvořilosti si tváře neotřela. Hanna se na ni se zájmem dívala. Teprve teď se Lilie odvážila si svoji „sestru na příští rok“ bez ostychu prohlédnout. Hanna odpovídala všem klišé o Němcích: Byla plavovlasá, s nemožným postupným sestřihem. Vypadala v něm jako Andy Gibb, když ještě nosil dlouhé vlasy. Měla široký obličej, ploché tváře a velké kulaté

přátelské oči. Byla trochu oplácaná a nevkusně oblečená. Na nohou měla kožené kozačky a k tomu džíny s laclem se zúženými nohavicemi, do kterých si zastrčila světle žlutou mikinu. Tlustá látka jí kolem pasu vytvářela faldy. Aby vypadala alespoň trochu hubeněji, ovinula kolem sebe úzký černý lakovaný pásek. Výsledný efekt byl, že tato nikterak křehká dívka působila trochu jako valkýra. Jestli je tu všechno tak zoufale zaostalé jako móda, pomyslela si Lilie, tak příští rok strávím v pěkné díře.

Najednou si uvědomila, že ani Hanna z ní nemůže spustit oči a zděšeně si ji prohlíží. Vidí totéž, co já, pomyslela si Lilie. Holku, která je jejím pravým opakem. Jako negativ fotografického filmu. Stojí před ní štíhlá tmavovláská s očima obtáženými kajalovou tužkou, která má na sobě černý rolák a úzké černé šponovky, jaké byly tehdy v Paříži *in a* s nimiž barevně neladily pouze zelené ponožky v černých balerínách.

Podivnější kombinaci se agentuře organizující výměnné pobyty nejspíš vytvořit nepodařilo: městská neurotička a vesnická cuchta. Jsou si podobné asi jako Audrey Hepburn a Marilyn Monroe, pomyslela si Lilie rozmrzele. V tu chvíli jí z ramene sklouzla kabelka. Rychle po ní sáhla, aby jí nepadla na zem. Jenže kabelka se při tom otevřela a vypadla z ní krabička cigaret, zapalovač a kajalová tužka. Lilie si dřepala, aby posbírala své kuřácké potřeby, a bezmocně sledovala, jak se tužka na oči kutálí přes okraj nástupiště a padá na koleje.

Vtom se k ní sehnul otec její hostitelské rodiny, podal jí ruku a pevně ji stiskl. Lilie si všimla, že z ní ihned opadlo napětí. Hermann Terhöven jí švihem pomohl na nohy.

„Vítej v Dolním Porýní,“ řekl.

Stará čmáranice

Už tam skoro je. Ještě jeden blok a je doma. Lilie se vlekla po mokrém asfaltu a funěla pod tíhou nákupních tašek jako nějaká stařena. Musím s tím kouřením přestat, napadlo ji už po několikáté. Rue Georgette Agutt je samý výmol a po včerejší deštivé noci byla plná špinavých louží. Lilie už se je ani nepokoušela obcházet. Baleríny měla dávno promočené a nohy mokré. V červnu, když byl asfalt rozehřátý od slunce, bylo po ránu ve městě dusno. Ze země a z kanálů stoupala pára a ostrý zápach vítal brzké ranní chodce. K nim patřila proti své vůli i Lilie, která také musela brzy ráno ven. Její kříženec teriéra jménem Intox spustil přesně v šest třicet tiché vytí a zezačátku přátelsky a později neodbytně až výhrůžně do ní strkal mokrým čumákem, dokud ji nevytáhl z postele, aby ho šla vyvenčit. Teď bylo odpoledne a pes na své druhé procházce poskakoval jako míček sem a tam mezi kalužemi a pokoušel se chytit do huby těch několik kapek vody, které přitom vyšplíchlly. Děti a psi jsou si tolik podobní, konstatovala zase jednou Lilie a zatoužila po tom, aby měla alespoň zlomek jeho energie. Intox byl

nalezenec stejně jako všechna její zvířata. Už jako malá holka nosila domů nemocné vrabce a láskyplně se o ně starala. Všem ptáčkům bez výjimky však polotučné mléko nedělalo dobře, a tak se veškerá její dobře míněná péče bohužel minula účinkem. S většími zvířaty, jako byli psi a kočky, měla více štěstí. Intox byl zatím posledním a nejlepším příkladem. Když ho jednou ráno našla polomrtvého na chodníku před svými dveřmi, bylo mu asi šest měsíců. Opatrně tu hromádku neštěstí položila na měkký polštář, dala ho do staré bedny od vína a odvezla k veterináři. Tam se dozvěděla, že Intoxe zřejmě někdo nejdřív přiotrávil a pak ho vyhodil na ulici. Zázrak, že to vůbec přežil. Každou hodinu mu pipetou kapala do tlamy léky. Po dvou týdnech věděla, že přežije, po třech týdnech jí bylo jasné, že už se toho malého lumpa nezboví, a o další týden později mu dala jméno Intox. To se odehrálo před sedmi lety, ale Intox se pořád choval jako štěně. Okusoval elektrické kabely, trhal polštáře a udržoval její malý byt v neustálém chaosu.

Zbývalo posledních pár metrů. Intox očichával potrhaný volební plakát. „Klidně ho počurej,“ povzbuzovala ho Lilie, „mně to nevadí.“ Na fotce byl Nikolas Sarkozy, který o šest týdnů dříve porazil v prezidentských volbách Ségolène Royalovou. Lilii to rozčílilo. Hlasovala pro stoupenkyni levice Ségo, stejně jako celá její rodina a všichni přátelé. Dalších pět let konzervativní vlády zemi rozdělí, tím si byla jistá.

Došla k číslu 18, natukala kód 5435A, ozval se bzučák a Lilie mohla vstoupit dovnitř. Chvilku přemýšlela, jestli má ta čtyři patra vyjít po schodech, ale rozhodla se pro výtah. Intox už navíc dávno utíkal napřed. V posledních letech se čas od času nutila vyjít to množství schodů, aby měla alespoň trochu pohybu. Hodně kouřila a nikdy nepatřila mezi sportovní

naděnce. V zásadě však nikdy nemusela cvičit, přinejmenším ne proto, aby si udržela pěknou postavu. Byla už od přírody křehká a hubená a se sto sedmdesáti centimetry i docela vysoká. Na druhou stranu si musela přiznat, že po porodu už tak dobře nevypadala. Břícho jí zůstalo trochu vytahané a na bocích se tvrdošijně držely špeky. No a co? myslela si. Kluk je zdravý a silný, a to je ze všeho nejdůležitější.

Konečně přijel starý výtah, dveře se s cukáním otevřely a Lilie stiskla čtyřku. Tento výtah nebyl pro klaustrofobiky, a když v něm stáli dva lidé, bylo v něm už dost těsno. Zatímco se výtah kolébal vzhůru do čtvrtého patra, vrzalo to v něm a skřípalo. Když nahoře s trhnutím zastavil, musela se opřít o stěnu, aby neztratila rovnováhu. Chvilí se snažila najít v kabelce klíč, když vtom se zarazila. Jindy by na ni Intox už dávno čekal. Že by se zdržel u sousedky ve druhém patře? „Intoxi!“ zavolala dolů na schodiště. Žádná odpověď, žádné štěkání, vytí ani cupitání pacek po starých dřevěných schodech. S klíčem v ruce přistoupila ke dveřím svého bytu. Až teď si všimla, že jsou jen přivřené. Vlasy na zátylku se jí zježily. Možná přijela máma o něco dřív, než jsem si myslela, a otevřela Intoxovi dveře, zkoušela sama sebe uklidnit. Marguerite žila v malé vesnici asi sto kilometrů severně od Paříže. Předčasně odešla do důchodu a už si nemohla dovolit platit vysoký nájem ve městě. Jenže všechny její kamarádky zůstaly v metropoli, a tak si s nimi alespoň jednou týdně domluvila nějakou tu návštěvu kina nebo restaurace a přijela. Přijížděla vždycky před polednem, aby se vyhnula odpolední dopravní špičce. Pak si pokaždé u dcery na gauči přesně hodinku zdrímala, aby byla na večer s kamarádkami řádně připravená. Ani mi nedala vědět, napadlo Lilii a hned se v duchu začala na mámu zlobit. „Mami!“ zavolala. „Mami,

už jsem doma. Nemůžeš jen tak vpochodovat do mého bytu. Aspoň mi předem zavolej, až příště přijedeš tak brzy!“

Když se pořád nic neozývalo, opět zneklidněla. Zadržela dech. V jejím bytě někdo byl, víc to cítila, než slyšela, a pomalu se jí začala zmocňovat panika. Opatrně otevřela dveře, vešla do před síně a vyhnula se přitom vrzajícím prknům pod kobercem. Srdce se jí rozbušilo a v uších jí šuměla krev. Její syn Pierre, který by se jí schoval a pak na ni chtěl vybafnout, to být nemohl. Touto dobou býval ještě ve škole a matka by se už dávno ozvala.

„Kdo je tu?“ zakřičela tak nahlas, jak jen dovedla, a vpadla do obývacího pokoje. „Intoxi,“ vyjekla, když uviděla psa nehybně ležet v koutě. V tu chvíli ji někdo udeřil do hlavy. Před očima se jí roztančily hvězdičky. Pak ucítila další ránu do čela a upadla na zem. Ve spáncích jí bušilo. Zdvihla ruce před obličej. Zdálo se jí, že někdo zakopl o její nohy. Ozval se zvuk, jako by se trhal karton. Pak se kolem ní rozprostřela tma.

Když zase přišla k sobě, něco studeného jí stékalo po čele, kolem nosu a úst. Ne, to není krev, pomyslela si, když tu tekutinu ochutnala. Je to jen voda. Chtěla otevřít oči, ale jako blesk jí projela ostrá bolest, která se šířila z pravého spánku do zbytku těla. „Ach jo, to vypadá ošklivě,“ mumlala madame Brabantová, Liliina sousedka, která jí právě otírala obličej mokrým hadříkem, „bojím se, že to bude na šití. Slyšíte mě? Mademoiselle Aguttová, jste vzhůru? Mám zavolat doktora? Někdo tady udělal pěknou spoušť, a to všechno kvůli té staré čmáranici.“ Lilie krátce přikývla, aby dala madame Brabantové najevo, že ji vnímá. A pak znovu omdlela.

Další, co uslyšela, byl nářek její matky. Marguerite mezitím zřejmě dorazila. V náručí držela Intoxe. Měl zavřeně

oči, z tlamy mu kapala rudá pěna a hlava mu bezvládně visela na stranu.

Sotva Lilie ten výjev uviděla, její malátnost byla ta tam. „Mami, co se stalo? Co je Intoxovi?“

„Kopli do něj,“ řekla Marguerite plačtivě a pohládila bezvládné tělíčko. „Ti lumpové našeho Intoxe nakopli a pak s ním mrštili o zeď.“

Lilie se pomalu zvedla, zatímco její matka bez ustání mluvila dál: „Madame Brabantová mi zavolala na mobil. Byla jsem už na předměstí. A když jsem sem o něco později dojela, našla jsem Intoxe na chodbě. Ležel ve svých zvracích, chudáček. Hned jsem s ním běžela vedle k veterináři. Mezitím se paní Brabantová postarala o tebe. Monsieur Marignol byl tak laskav, že mě vzal bez čekání a hned dal psovi prášek. Bylo to hrozné, Lilie. Nejdřív mu zmáčkl krk a pak mu podržel čumák, aby prášek spolkl. Aspoň že už ho nic nebolí a vyspí se z toho.“ Marguerite zabořila nos do střapaté srsti nečistokrevného teriéra a pomazlila se s ním. „Ty moje třeštirdlo, až ty lumpy chytíme, dáme jim co proto. Brzy se z toho vyspíš.“ Když to říkala, co nejvíc protáhla poslední š, jako by uklidňovala dítě.

„Maman, zavolala jsi doktora i pro mě?“

„A proč, dítě, to je ti tak špatně?“

Lilie nechtěla věřit svým uším.

„Počkej, zamyslím se nad tím. Přepadli mě, někdo se vloupal do mého bytu, praštil mě do hlavy, mám ránu na čele a bolí mě hlava. Abych to shrnula, už jsem zažila i lepší dny.“

„Proč jsi tak jízlivá?“ zeptala se Marguerite trochu ublíženě. „Co jsem zase udělala špatně? Postarala jsem se o tvého polo-mrtvého psa a trochu jsem poklidila, zatímco jsi odpočívala

na gauči. Navíc se po tobě pořád někdo ptal. A ke všemu tu byl pěkný binec. Aguttův obraz to taky pěkně schytral. Ale stejně nebyl nijak zvlášť pěkný.“

Lilii bolela hlava. Nechtěla se s matkou hádat. Nemyslela to zle, jenže máma vždycky pečovala spíš o druhé než o ni. Byla totiž pevně přesvědčená, že Lilie si v životě poradí sama. Asi tak od té doby, kdy bylo její dceři pět. Lilie si vzdychla. Snažila se trochu vzpamatovat. Někdo se k ní vloupal. Má smysl volat policii? Rychle ten nápad pustila z hlavy. V Paříži jsou vloupačky na denním pořádku. A že toho byla za svůj dosavadní, téměř čtyřicet let trvající život ušetřena, hraničí se zázrakem. Její kamarádka Muriel zažívala jeden čas vloupání málem každý týden. O rodinné šperky přišla už dávno. Televizi připevnila na řetěz a do předsíně položila desetieurovou bankovku se vzkazem: „Dál nehledejte. To je všechno, co mám.“

Téměř vždycky za tím byli nějací podomní zlodějíčkové a Lilie si říkala, že to tak bude i v jejím případě. Rozhlédla se po bytě. Televize stála na svém místě. Vzpomněla si, že notebook měla u sebe, protože než šla na nákup, zapomněla tu těžkou věc vytáhnout z kabelky.

„Maman, leží moje kabelka na chodbě, nebo ji ukradli?“ zeptala se úzkostlivě, protože na nový notebook neměla peníze. Navíc v něm měla uložené všechny fotografie a oblíbené filmy. Ulevilo se jí, když uslyšela mrzuté: „Jo, leží přesně tam, kdes ji nechala.“

Tam, kde tě přepadli, by bylo přesnější, řekla si v duchu Lilie. Místo toho se nahlas zeptala: „A chybí něco?“

„Tvůj notebook je zřejmě nezajímá, šli skutečně jen po tom obraze, jak tvrdila madame Brabantová. Ale co si jen s tím bezcenným krámem chtěli počít?“ divila se Marguerite,

kteřá t  teorii moc nevěřila. „Madame Brabantov pr ty zloděje slyřela na chodbě. Nějak žena nadávala muži, že tu ten pitom obraz nechal ležet.“ Marguerite zavřtěla hlavou: „Někteří lidé jsou zvlstn!“

Obraz byl celkem rozměrn. Mozn ji někdo prařtil rmem. To by vysvětlovalo tu ránu na čele, přemítala Lilie. Jeřtě pořád si na ni tiskla studen obklad, i když uř t  nekrvácelo.

„Maman, leží ten obraz na chodbě?“

„Ano,“ řekla matka a omluvnm tónem doplnila, „je naruřen. Zatím jsem ho nestihla nikam uklidit. Nejlepší bude, když ho pak odneseeme k popelnicm.“

„Hm,“ odpověděla Lilie. Zloději na ten obraz asi narazili, když hledali řperky schované v komoře. A když veřla do bytu, udeřili ji rámem do čela. A plátno nejspř poničila ona, když zvedla ruce, aby si chránila hlavu. Ale že by ti zloději chtěli ukrást jen obraz, jak tvrdila madame Brabantov, to si ani ve snu nedokázala představit.

„Je tu jeřtě madame Brabantov?“

„Ne, právě odeřla, m v troubě koláč. Proč?“

„Chtěla jsem j poděkovat za její péči. A kromě toho jsem se chtěla zeptat, jestli se ti zloději skutečně bavili o tom obrazy tak, jak tvrdila. Je to dost zvlstn, ne?“

Na druhou stranu, napadlo Lili, obraz je jedin cennost, kteří se odtud d odnést. Třeba jim v bytě mezi ostatním harampádím připadal nejzajímavější. Ale v podstatě je to jedno, protože z toho vyvzla jen s mrnm lekiem. No jo, vřdt záleží na úhlu pohledu, pomyslela si a opatrně si osahvala ránu na spánku, když vtom zaal v předsíni zvonit její mobil. Slyřela, že ho máma zvedla a dala se s někým vesele do řeči.

„To je Hanna,“ zavolala na Lili.

„Řekni jí prosím, že zavolám později. Teď nemůžu,“ odpověděla Lilie a odešla do spoře osvětlené koupelny, aby si potřela ránu dezinfekcí, kterou tam měla vždy po ruce pro svého syna. Aguttovi dneska utržili dvě rány, konstatovala, když sčítala škody.

„Maman, mohla bys prosím vyzvednout Pierra ze školy? Půjdu k doktorovi a nechám si tu ránu zašít.“

Otec na přání

Lilie cítila zvláštní tlak na hrudi. Byla to špatná předtucha. Zavolala jí kamarádka Hanna a prosila ji, aby co nejrychleji přijela. Hermann, otec rodiny, která ji kdysi hostila během pobytu v Německu, byl nemocný. Už tři roky bojoval s rakovinou, ale teď se jeho stav zase zhoršil. Hanna byla v telefonu hodně rozrušená. „Moc to neodkládej,“ naléhala na ni, „je to vážné.“ Lilie poprosila matku, aby zůstala v Paříži s Pierrem, a nasedla na nejbližší vlak. I když jí nezbyvalo moc peněz, koupila si drahou jízdenku na mezinárodní rychlovlak Thalys.

A teď už v něm seděla. V Duisburgu z Thalysu vystoupila a přesedla na regionální dráhu. Podvozek rachotil jako šicí stroj. Ratata, ratata, ratata, hučelo Lilii v hlavě, až z toho upadla do stavu podobného hypnóze. Rachocení vlaku jí prozrazovalo, že už brzy bude na místě. Koleje na posledním úseku cesty mezi Duisburgem a Xantenem pamatovaly hodně. Kolejnice byly o něco kratší, než jak je to u moderních tratí, a proto dělal vlak při jejich přejíždění takový rámus. Lilie cítila, jak se jí kromě obav o Hermanna zmocňuje ještě stará

známá nervozita. Kdykoliv přijížděla do Německa, přepadalo ji rozrušení, i když do této země pravidelně jezdila už přes dvacet let. Sem, do německé pampy, jak tomu kraji s láskou říkala. Poprvé jí ta cesta připadala jako trest. Tehdy byla její matka unavená z rebelující puberťačky, která nechtěla jít k maturitě. Lilie se usmála. Nejspíš udělá totéž, až se její syn někdy v budoucnu dostane do fáze vzdoru. Když to tak zpětně hodnotí, nebylo rozhodnutí její matky tak špatné. Z cizích lidí, ke kterým ji poslala, se za tu dobu stala její německá rodina. Skutečná rodina, kterou ve Francii nikdy nepoznala. Máma, táta, prarodiče, tety a pratety, kteří ji přijali neuvěřitelně srdečně. Nejprve se na místní obyvatele dívala povýšeně a s pohrdáním jako na provinční vesnické balíky. Brzy však tento dojem vystřídala důvěra a pocit bezpečí. Na Hermanna, otce rodiny, u níž bydlela, nedělala její nonšalance Pařížanky žádný dojem. Beztak tím jen chtěla zakrýt svou nejistotu. Hermann ji přijal se všemi jejími neurózami a komplexy a staral se o ni tak, jak to Lilie u svého biologického otce nikdy nezažila.

Jednoho dne sebrala všechnu svou odvalu, aby Hermana o něco požádala. Ano, pomyslela si Lilie, v zásadě to připomínalo žádost o ruku. Jen si u toho neklekla a nenabídla mu prstýnek. Rozhodně však byla stejně nervózní a rozpačitá. Rudá jako rak přišla za Hermannem zahloubaným do nedělních novin.

„Mám otázku, prosím,“ vyhrkla zbytečně nahlas, až sebou Hermann leknutím trhl.

„Cože?“ zeptal se a zvedl oči od novin. Lilie cítila, že když už ho jednou vyrušila, musí s pravdou ven. Několikrát si odkáslala ze strachu, aby jí hlas nevypověděl službu, a pak ze sebe vykoktala: